

Mik Peterman

Dobrovolní
otroci

společenský román

UFITA

Kolik facek od života potřebuje dnešní člověk na to, aby se probral? Kéž by bylo pravdou, že nejmoudřejší je poučení z životních facek cizím lidem, jenže...

Mladý pár Daniel a Elena se za dramatických okolností seznamují s vysoce postaveným manažerem a otevírá se jim nový svět. Život plyne nádherně, na nebi není mráčku. Úspěch, bohatství, sex. S odstupem času ale začne hřmět. Mladí hrdinové jdou proti proudu, nevnímají varovné signály. Ze všech sil překonávají překážky, dopují se alkoholem, antidepresivy, drogami. Daniel i Elena musí dostat facku přes celá ústa, aby pochopili smysl svého života...

Román velice poutavě podkrývá zoufalé pracovní podmínky kariérních zaměstnanců i těch, kterým mzda umožňuje jen obyčejné přežívání. Kniha přináší čtenáři mimořádně dobře propracovanou psychologii hlavních postav ve velice čtivém příběhu dnešních dnů.

*Mik
Peterman*

DOBROVOLNÍ OTROCI

***Mik
Peterman***

DOBROVOLNÍ OTROCI

společenský román

UFITA 2015

© Mik Peterman, 2015

ISBN:

978-80-905591-7-2 – PDF

978-80-905591-8-9 – EPUB

978-80-905591-9-6 – MOBI

*věnováno všem,
kteří jsou odhodláni žít*

– 1 –

Dnešek měl Eleně přinést vytoužený klid a měl ji na čas zbavit tíživého trauma, kterým byla poznamenána od svého nešťastného dětství.

Konečně...

Ve třiceti dvou letech se ještě necítila připravená na naplnění přirozeného žensství, navíc si nechtěla dovolit výpadek v zaměstnání.

Ted' by to byla tragédie. Všechno by se mi rozsypalo. Celá ta léta dřiny, snažení se...

Stála v hotelové sprše a mazlila se s přívalem vymodleného štěstí. Karmínově zabarvený pramínek u jejích bosých nohou hrdovitě stékal po sněhobílém smaltu do bublající výpusti.

Zaplat' pánbůh...

Čtyři týdny nejistoty, čtyři týdny zoufání.

Ještě se chvěla vzrušením i úlevou. Šedivá pára ze sotva viditelných kuliček vody začínala shora od stropu pohlcovat její štíhlou, sportovní postavu a mysl se dál nořila do nadšené euforie. Komíhala hlavou dopředu, dozadu, horká voda jí stékala střídavě po zádech, po řadrech, prodírala se houštinou tmavých vlasů.

Planý poplach...

Ufff...

Elena se cítila skvěle uvolněná, svobodná. Teď teprve se bude moci naplno věnovat dovolenkovému odpočinku.

Rovnickový ráj...

Ostrovy Maledivy byly po několik let jejím vroucím snem. Všichni o nich mluvili jako o čarokrásných perlách v Indickém oceánu, Zdena i Lucie tady už byly. Elena měla co dohánět.

To musíš vidět na vlastní oči. Je to báječné, ta barva moře, palmové háje, pohádkové chatičky.

Záviděla jim. Chtěla tu být i ona. Sen se jí splnil – ale očekávané nadšení nikde.

Dvě čárky... Božebožebože...

Celý první týden byla na nervy, všechno jí bylo na obtíž. Honosný hotelový pokoj, ranní běh, kýčovitě lehátko na pláži, chvilkové šnorchlování, líné želvy, vznešení rejnoci, malí žraloci i čarokrásně zbarvené rybky, projížděky na loďkách po okolních ostrůvcích, soukromý sladkovodní bazének před jejich bungalovem, prostorná restaurace s jídelním bufetem, vyhrazené místo u stolu s osobním číšníkem Abdalem – to byla náplň dosavadního nezáživného pobytu. A taky předplacený výlet na večerní krmení žraloků u jiného nedalekého ostrova.

Prý – to musíš vidět na vlastní oči... Pchááá...

Voda jí stékala po hlavě a Elena si vybavovala někdejší Danieľovy výčitky – už od první chvíle, když doma s nápadem přišla. Neodmlouval příliš, to ne, ale ty provokující pohledy, ty nevhodné poznámky: *Co tam budeme dělat?*

Co bychom dělali? Budeme se rekreovat. Odpočívát budeme, jiní také tak odpočívají a nasávají atmosféru. Nádherné moře, kouzelná příroda, skvělá kuchyně, luxusní ubytování.

Aha. No, jak myslíš.

Dva týdny to snad se mnou vydržíš. Ne?

Daniel časem pochopil její tvrdošíjné zaujetí, nemohl než souhlasit. Taková dovolená ovšem vůbec nebyla naplněním jeho vlastní představy o aktivně prožitém čase, ale budiž. Rychle si spočítal klady a zápory, rychle vyhodnotil rozhodovací možnosti. Pro klid partnerského života se moudře podřídil a vyrovnal se s nadcházejícím dvoutýdenním lelkováním. Chápal, že si dovo-

lenou na ostrovech Maledivy Elena vysnila, ale tam někde uvnitř cítil, že hlavní motivace k téhle cestě leží tak trochu mimo ni samotnou. Letních dovolených už spolu prožili osm, každá z nich byla akční, krásná a zábavná, zaměřená sportovně nebo na poznávací turistiku – ale tahle...

V sobotu přiletěli na letiště v Male, pak malým hydroplánem k bližšímu ostrůvku a odtud ještě dopluli rychlou lodí do své cílové destinace Kihaadhuffaru.

Tropický ráj? Pchaaa... – oválný pidiostrůvek, na šířku tak sto, na délku sotva dvě stě metrů.

Bože, není to větší než čtyři fotbalová hřiště vedle sebe.

No jo, ale ta nádhera. Podívej ta modř, hele ta zeleň? A ten vzdoušek a píseček a domečky.

Už z dálky viděli na vzdálenějším, severozápadním konci vyběhat do moře dlouhé dřevěné molo a kolem něj třináct bílých chýší se střechami pokrytými palmovými listy.

Jenom mi neříkej, že tady budeme bydlet? Na vodě?

Snad, snad ne – zapochybovala Elena o své představě ubytování. Zaplacený máme samostatný bungalov. Má jich být vedle sebe jen asi pět. Patnáct metrů od moře. My máme mít vlastní sladkovodní bazének před chatkou. Dvě místnosti a koupelna. Snad ne tohle.

Ubytovali je naštěstí na opačné straně ostrůvečku, žádné nemilé překvapení se nekonalo. Oddechli si. Elena se na chvíli cítila pyšná, jak dobře všechno zařídila. Bungalov a vybavení bylo skvělé, přesně podle prospektů z cestovky.

Za tři dny je začalo sžírat nicnedělání.

Čím více volného času měli, tím více se Elena nechávala požírat sílicí hrozbou, která by mohla zásadním způsobem nabourat jejich slibně se vyvíjející kariéru.

Nudný denní režim se snažili zpestřit, jak jen to šlo. Šlo to těžko. Nejvýznamnějším oživením byla jen návštěva domorodého tržiště v hlavním městě Male, jediného tržiště na všech maledivských ostrovech – ryby, kokosové ořechy, banány, ryby, ananas, ryby, ořechy a papája. A zase ryby, ryby, ryby a ořechy.

Co je tohle za rekreační místo? – jedno tržiště, jedno kino, jedna škola, jedna mešita, jedno muzeum, jeden prezidentský palác, jeden semafor... Jaké je tohle zpestření dovolené?

Během necelé hodinky prošli ostrov křížem krážem a hydroplánem a lodí se zase vrátili do svého resortu.

Jak já bych si chtěl zalétat, ze vzduchu je to tady úžasné – posteskl si roztrpčený Daniel.

Ach jo...

Elena už měla dost té horké sprchy a stáhla termostat na třicítku.

Dám si studenější...

Bylo to svěže povznášející.

Chladivá voda stékala po zplihlých vlasech bez kadeří, po statných ramenech, opálených zádech, pevném poprsí, útlých bocích, štíhlých nohách.

Krůpěje zabubnovaly do umělohmotné zástěny.

Natočila se, aby nedělala moc rámusu.

Daniel snad spí, je ještě tma...

Probudila se před chvílí s pocitem tlaku v podbříšku, trochu cítila bolest hlavy. V polospánku ji okamžitě přepadla naděje na menstruaci. Sáhla si na vložku, cítila jen teplé nic. Srdce se jí rozbušilo. Z lůžka se snažila vyklouznout potichu. Nehlučně za sebou zavřela dveře koupelny. Honem rozsvítila a – oddychla si.

Ranní voda odplavovala zubatou hrozbu nevítaného života.

Ted' zase teplejší...

Otočením sprchové růžice změnila trysku a nechávala se masírovat prudším proudem vody hřejivé.

Cákance zase zabubnovaly na průsvitné dveře. Dlaní chvatně ztlumila odráženou vodu, otočila se bokem. Změnila proudnici na jemnější tryskání.

Zaklonila hlavu a polévala si čelo a obličej. Dlouhé mokré vlasy se jí lepily na záda až hluboko pod lopatkami. Pocit krátkodobého štěstí se mísil s myšlenkami, jak zajímavě naplnit zbývajících sedm dní relaxace.

Zdena říkala – ráj na rovníkovém atolu...

Nádherné, to ano. Na podívání je to nádherné – ale co se tu dá dělat? Ostrůvek oběhnu za půl hodinky čtyřikrát, a to ještě vlašným tempem, nejvyšší kopec je sotva dva metry nad mořem...

Ráj?...

Turistická věznice...

Přistihla se, že by najednou mohla dát za pravdu Danielovi.

V myšlenkách ho pohladila za jeho taktnost, že zatím na sobě nedával až tak moc znát rozmrzelost.

Ale co? – vždyť jsem dovolenou zaplatila já...

Aby podpořila partnerův vynucený souhlas, prohlásila, že tuhle dovolenou zcela zafinancuje ze svých peněz. Nechtěla sahat do letitých úspor, tak si vytvořila virtuální *Konto Maledivy* a půl roku intenzivně spořila ze svého platu. Už žádné výkřiky módy z butiků, žádné kouzelné šminky a nové parfémky, žádné vábivé zbytečnosti jen tak pro radost.

Ach jo – teď se v sobě sama nevyznala. Jako by najednou zapochybovala, zda neměla virtuální konto raději použít smysluplněji. Jenže – *Zdena říkala...*

Elena zastavila vodu.

Předklonila se a rychlým pohybem hlavy si přehodila vlasy před obličej. Poslepu nahmatala šampon na drátěné policičce kousek nad sebou a vymáčkla do dlaně vazkou hmotu velikosti hološubího vejce. Zaklapla víčko a lahvičku odložila k nohám. Jemně si šampon rozmázla po dlaních a vtírala si ho do mokrých vlasů po celé jejich délce. Narovnávala se a prsty si masírovala pokožku hlavy. Dělal jí to dobře. Dlouze si mnula kořínky vlasů.

Koupelna zavoněla svěžím lučným kvítím.

Co to je?...

Polekala se.

Za zády se slyšitelně otevřely sprchové dveře.

Odhodila napěněné vlasy na záda.

„Dane. Lekla jsem se.“

„Ahoj drahoušku. Jsi v pořádku?“

Dlaněmi si přejela obličej a setřela si krůpěje vody.

Vítězoslavně se usmála.

„Jsem, Dane. Teď jsem úplně v pořádku. Víš?“

Chvilinku nesoustředěně přemýšlel.

Rozespalé oči mu zabloudily na zarudlou vložku vedle koše.
Aha...
Usmál se taky.
„Dostalas to!“ vyhrkl jásavě.
Kývla.
„Opravdu?“
Kývla radostněji a rty se jí hlouběji zakously do roztomilých
lící.
„Príma... Tak vidíš. Říkal jsem ti to.“
Káravě se na něj podívala.
Hmmm...
„Spláchnu se a přijdu k tobě do pelíšku.“
Danielovi se zajiskřilo v očích.
Ne ne...
Otočil se zády a stáhl si boxerky.
V mžiku byl uvnitř.
Levou rukou se chopil sprchové růžice a pravačkou si Elenu k
sobě pevně přivinul.
Dlouze a něžně ji políbil.
Splýnutá těla zalévaly teplé proudy vody.
Krásná dovolená...

Elena ožila svým přirozeným optimismem. Umínila si, že druhý týden dovolené už bude jiný. Různorodější, akčnější. Ona to zařídí. Jí samotné bylo blaze a chtěla mít vedle sebe i veselého Daniela. Uvědomovala si, že poslední dny na něj byla nemilá. Dostavily se výčitky. Věděla dobře, že si partnera hravě získá, když konečně bude souhlasit s vyhlídkovým letem nad atolem. Už doma Daniel básnil, jak moc by si přál sám si zapilotovat letadlo nad touhle nepřehlednou vodní pustinou, pokrytou svěže zelenými korálky uprostřed tyrkysové nádhery oceánu. Hned po příletu na mezinárodní letiště v Malé se zajímal o možnost pronajmout si na pár hodin malé letadélko, jen pro něj a pro Elenu. *Jistě, pane, možné to je, ale to jste si měl zarezervovat tak měsíc předem, je mi líto* – odbyla ho se strojeným úsměvem exotická asistentka v letecké agentuře.

Uprostřed minulého týdne si Daniel všiml, že hydroplán létající nad jejich i sousedními atoly má pravidelný cyklus čtyřikrát denně.

Určitě jsou to vyhlídkové lety. Pojd'me to zjistit – žadonil.

Elena ho odbyla. Neměla na to vůbec pomyslení.

Dal bych ruku do ohně, že letadla nevzlétají až z Malé. Vygulil jsem si, že asi tak třicet kilásků jihovýchodně je ostrov Kaashidhoo, není to turistický resort, je to ostrov domorodců, určitě je tam nějaká letecká společnost.

Tenkrát ještě Elena neměla motivaci souhlasit. Nakonec se dohodli, že si tedy alespoň na odpoledne pronajmou katamarán. Daniel se stejně snažil kormidlovat co nejdále jihovýchodním směrem, aby zjistil, zda jeho tušení o základně pro vyhlídkové lety na ostrově Kaashidhoo je správné. Jenže až tak daleko, aby něco kloudného zjistil, se s tímto chatrným plavidlem neodvážili.

„Dane, co kdybychom si dneska pronajali motorový člun?“
přišla Elena při snídani s návrhem na aktivní náplň dne.

„Já jsem pro. Jednoznačně. Už mi leze krkem to lenošivé opékání se na sluníčku,“ rád souhlasil Daniel.

Vybavilo se mu, že si partnerka už ráno v ložnici prohlížela na tabletu mapu ostrůvků v okolí.

„Ty máš nějaký výletní plán?“

„Mám,“ usmála se sladce.

„Tak povídej. Vytipovala jsi nějakou trasu?“

„Hmm...“ pokusila se o tajemně laškovný tón.

Chvilku se odmlčela, než špitla: „Kaashidhoo?“

„Eleno. No nééé...“ rozradostnil se Daniel a nad dvěma řadami semknutých zubů se mu našpulily usměvavé rty.

„Zasloužíš si to.“

„Oba si to zasloužíme. Uklidnilo tě to, vid’?“

Pokývala hlavou a v očích se jí lehce zalesklo štěstím.

Natáhl se k ní přes stůl mezi talířky a láskyplně jí pohladil ruku.

Uvolněně se na sebe usmáli.

Číšník Abdal se nad tím obrazem na moment pozastavil, blahosklonně pokýval hlavou, decentně si odkašlal a naservíroval jim ranní kávu s desertem.

Vydali se na dramatickou cestu – na důležitý prvopočátek, který předznamenal velkou změnu jejich dosavadního života.

Nechali se převézt asi dvě stě metrů na protější ostrov Dhonfanu, kde žijí domorodci a provozují tam půjčovnu drobných mořských plavidel. Podepsali ujednání, že se nevzdálí

pevnině z dohledu a že motorový člun vrátí v pořádku do setmění. Daniel se nechal krátce proškolit v obsluze pětimetrového člunu amerického výrobce Reinell, určenému až pro šest osob. Na lodi bylo vidět, že už toho spoustu prodělala. Mezi domorodci se ale na nějaký ten šrám nehledělo.

„Máte licenci na motorové čluny?“ zeptal se instruktor.

„Mám kapitánskou licenci na malé námořní plachetnice,“ reagoval Daniel a ještě trochu zalhal „na motorových člunech jsem najezdil spoustu hodin.“ Ani se přitom nezačervenal, jeho zkušenosti byly jen teoretické.

Instruktor pokýval hlavou – *V pořádku*. Začal mávat rukama a ukazovat na sonar, kotvu, vysílačku, navigaci a kompas, měřič tlaku oleje, teploty motoru, na ukazatel trimu, otáčkoměr a rychloměr.

„Podrobný návod na obsluhu vysílačky je tady...“

Ještě zažertovali, že snad se tenhle letitý člun na hladině udrží a zkontrolovali ukazatel paliva – *Full*.

Natěšení rekreanti odrazili od mola.

Zpočátku Daniel trochu nejistě a jen zvolna zvyšoval otáčky motoru a křečovitě svíral volant oběma rukama.

„Obeplujeme náš ostrůvek,“ prohodil přes levé rameno na vedle sedící Eleny, „nemusí nás vidět, že odplouváme daleko na širé moře.“

Elena se ohlédla zpátky k molu. Snědý instruktor v umaštěných bermudách s rukama v bok netečně hleděl na plynně se vzdalující člun. Po mořské hladině se jen tu a tam nakrátko zvedaly droboučké vlnky.

Maledivan zdvihl pravačku a zamával na pozdrav. Elena mu odpověděla také a radostně se na něj usmála.

„Zvládl to bravurně.“

Daniel jen samolibě kývl hlavou na stranu a soustředěně se věnoval řízení.

„Je tady strašně mělko,“ utrousil přiškrceným hlasem a očima chvíli co chvíli sledoval obrazovku sonaru. „Sotva deset stop...“

Dlouhým obloukem obeplouvali Kihaadhuffaru ze severu, z dálky se proti nim blížila větší loď zajišťující pro místní obyvatele pravidelnou dopravu mezi ostrovy. Voda pod nimi tmavla až do

šmolkově modré a hloubka narůstala. Soustředěný Daniel se oklepal, s každým metrem nabýval nezpochybnitelné sebevědomí, že on je tím, kdo tenhle člun řídí a urídí.

Napadlo ho zvýšit otáčky. Příď člunu se znatelně nadzvedla.

„Neblázni,“ špitla Elena v obavách.

„Jenom zkouším, co to udělá.“

Spokojeně se usmál a zase ubral plyn.

Očima přešel všechny přístroje – *V pořádku*.

„Co tamten chlapík? Ještě po nás kouká?“ kývnul hlavou stranou dozadu.

„Už ne. Nebo tedy alespoň na molu už není, nevidím ho.“

Po pravém boku měli onu dřevěnou lávku s třinácti přispědlenými chatkami vybíhající ze špičky jejich ostrůvku.

Daniel mírně pohnul volantem a v uctivé vzdálenosti stácel člun kolem světlejší vody značící pevnou zem pod hladinou.

„Dáme si kolečko kolem Kihaadhuffaru. Jo?“

„Jak myslíš...“ Elena se už přestala soustředěně věnovat partnerovi a jeho testu vlastních dovedností. Shodila si bavlněné tričko a šortky a v nicotných bikinách nabídla své snědé tělo slunečním paprskům.

Daniel se na ni podíval a na tváři se mu rozlil spokojený úsměv. „Tipuju, že z těch zadních sedaček se dají udělat lůžka.“

„Tak nedrncej,“ řekla Elena žertovně a přelezla do zadní části člunu. Chvilku se o cosi pokoušela, ale marně. „Nejde to.“

„Zakotvím.“

Dan ubral otáčky na minimum, člun zpomalil.

Otočil příď na širé moře a přešel sedačku řidiče.

„Aha... tady po stranách jsou páčky.“

Rozložil stůl mezi bočními sedačkami, vyklopil nožičky a v celé zadní části se vytvořila velká plocha na ležení.

„Báječné. Ty jsi takový šikula...“

Tohle dělalo mladému muži moc dobře.

„Mají to celkem promakané, vid’?“

„To mají...“ reagovala líně Elena a už si svlékala i horní díl plavek a nahé tělo rozvalila na modrobílém čalounění.

„Jdu kormidlovat.“

Motor tiše bublal naprázdno.

„Nechod’...“ zažadonila a lačně k němu vztáhla štíhlé paže.

Ohlédl se ke břehu, proud je zatím trochu více přiblížil.

„Jsme moc blízko. Tamhle jsou lidi.“

Toporně zvedla hlavu. „Hmm... tak kormidluj...“

Daniel se uvelebil za volantem a přidal plyn. Začal se rozjíždět. Na tváři se mu vykreslil sebevědomý úsměv. Otočil se na rekreanty povalující se na nedaleké pláži. Měl chuť jim zamávat – *Tak já odplouvám, přátelé, ahoooj...*

Náraz.

Člun se zakymácel.

Safra, co to je?...

Ozval se odporně skřípavý zvuk.

Lekl se.

Elena vyskočila ze svého *letiště*, nechápala, co se děje.

Dva rekreanti na břehu se vleže vzpřímili – zpestření nudné sedí.

Daniel zůstal vykulený. Rozhlížel se udiveně kolem.

Co je? Co je?...

Aha...

Sonar najednou ukázal hloubku pouhé dvě stopy.

„Potápíme se?“ vyjekla Elena v okamžité panice.

Daniel se vyklonil vpravo vlevo, pokrčil bezmocně rameny.

Čelo se mu orosilo.

Člun byl v mírném pohybu, žádné drásavé zvuky se již neozývaly.

Na sonaru jedenáct stop.

Ufff...

Očima těkal po hladině a pod ní.

„Snad už to máme za sebou.“

„Na něco jsme narazili? Jak je to možné?“

„Nevím. Asi nás to zatáhlo do mělčiny a najeli jsme na nějaký vyvýšený zub útesu.“

„Myslíš, že je v lodi díra?“

„No, to snad ne. Doufám, že ta laminátová skořepina něco vydrží. Sama jsi viděla, jak už byly boky omlácené, podrápané.“

Uklidňovali se navzájem.

S obavami v očích zkoumali podlahu, pátrali, jestli se nějakou škvírou zastavěné přídě či zádě neprosakuje voda.

„Asi to bude v pořádku. Nejsme moc zatíženi. Na plachetnici se mi to taky už párkrát stalo.“

Elena si uvědomila, že vystavuje na odiv své nahé tělo. Rychle na sebe hodila tričko. Ohlédla se ke břehu. Lidi se už uklidnili a zjistili, že se bohužel nic až tak zajímavého neděje.

„Co teď?“

„Coby... Všechno je v pořádku,“ přesvědčoval sám sebe Daniel. „Dokončíme obeplutí Kihaadhuffaru a pak dáme směr Kaashidhoo. Co říkáš?“

„Věříš si?“

„Sobě jo, ale... Ne, neboj, co se může stát...“

„No, to nám to tedy pěkně začíná.“

Daniel už byl zase na koni. Zvýšil otáčky motoru a člun zrychlil. Tentokrát se už nepouštěl do žádných experimentů. Obkroužil ostrov a vyhodnotil, že kýl lodě určitě musel zůstat v pořádku.

Chtěli jsme to, máme to...

Pohlédl do očí ještě trochu vyjukané partnerky.

Razantně kývl a očekával její stanovisko.

Kývla také.

Tak dobrá...

Nevysoko nad hlavou jim přelétal modrožlutý výletní hydroplán.

Nedbali na varovné znamení a vydali se za tropickým dobrodružstvím...

Riskující mořeplavci se zdárně blížili k malému ostrovu Kaashidhoo. Z internetového satelitního snímku věděli, že v jejich směru je mělčina, ve které je uměle vyhloubené dno pro vplutí lodí do nevelkého přístavu. Daniel raději obeplul celý ostrůvek ve tvaru ledviny o délce sotva dva kilometry, chtěl se lépe zorientovat. Přístav na severozápadní straně, stanoviště hydroplánů na straně opačné. Letadla ale neviděl žádná – *Asi jsou právě ve vzduchu.*

Dokončili okruh a bezpečně přistáli u mola mezi pěti malými čluny a jednou skvostnou jachtou. Oběma se znatelně ulevilo. Motorový člun úspěšně přestál dvouhodinovou plavbu přes nekonečný oceán – v momentu, kdy ale neměli na dohled ani atol Baa za sebou, ani před sebou samostatný ostrůvek Kaashidhoo kdesi uprostřed širého moře, jim úplně veselo nebylo. *Navigace všechno jistí* – utěšoval oba samozvaný kapitán.

Teď už stáli na pevné zemi a radost jim vyzařovala z každého pohybu.

„Jdeme na oběd, co říkáš?“

Elena byla pro.

„Zasloužíš si panáka,“ polichotila partnerovi a on její ocenění přijal s přehnanou hrdostí. „Myslíš ale, že tady je něco jako hospoda?“

„Viděl jsem na googlu dvě kavárničky a dvě jakési snad restaurace nebo hostince.“

„Ale kdo ví, co to bude zač. To víš, exotika.“

„Hele, tamhle je ta kavárna,“ ukázal Daniel na nízký domek s červenou střechou hned naproti vjezdu do přístavu.

Před kavárnou stály dva kulaté stolečky pod slunečníkem z listů banánovníku a u každého z nich jeden starý Maledivan.

Brrr...

Elena se na partnera pohoršeně podívala.

„No to víš, tohle není turistický ostrov, tady žijí domorodci.“

„Tam ale nepůjdeme, vid' že ne?“

„Tak ne, když nechceš.“

Daniel se dál rozhlížel.

„Kousek tímhle směrem by měla být restaurace. Někde na konci toho mola.“

Opravdovou restaurací se ta špeluňka nazvat nemohla. Byla to putyka bez vchodových dveří, uvnitř pološero a výrazný zápach přepáleného oleje a ryb.

Elena jen na půl kroku vstoupila dovnitř a hned zase vycouvala. Její grimasa hovořila za vše.

„Asi ne, že?“ odušil partner.

Zakroutila razantně hlavou.

„Tak pojď. Zkusíme tu druhou.“

Vrátili se kousek k hlavní cestě, která přetínala ostrůvek středem a směřovala k přístavišti hydroplánů.

Po chvílce narazili na zahradní hospůdku,

„Tady to nebude tolika smrdět.“

Nesmrdělo to, jenže všechna místa byla beznadějně obsazená. U každého stolečku skupinka domorodců, někteří měli před sebou misku s jídlem, jiní hliněný kalíšek, z kterého cosi usrkávali krátkými doušky.

„Co s tím?“

„Já mám, Dane, ještě tři sendviče. Nechceš sendvič?“

Pokřčil rameny a stál nerozhodně.

Četla v něm, že by rád nasál trochu té domorodé atmosféry. Oba rádi poznávali kuchyni a zvyky tuzemců, ale tohle na ni bylo docela dost silné kafe. Na jazyku už měla zamítavou reakci – ale připomněla si své ranní předsevzetí.

Když nezapomenutelný zážitek, tak nezapomenutelný zážitek...

„Víš co, brouku? Tady to vypadá na dlouho. Pojď se vrátit do té zatuchlé knajpy.“

Daniel na ni překvapeně vykulil oči – *Opravdu?...*

„Myslíš to vážně?“

„Vážně. Chtěl jsi přece poobědvat.“

„Dobrá. Jdeme.“

Vrátili se do hospůdky u přístavu.

Posadili se hned před nálevním stolem stlučeným ze tří hrubých prken.

Starý kulhavý Ind umýval v umělohmotném kyblíku pohárky a překvapeně si prohlížel turisty. Málokdy sem nějací běloši zajdou.

Daniel se rozpačitě rozhlížel po lokále. U dalších čtyř stolků seděli Maledivané a cosi obědvali.

„Jdu zjistit, co nám tu můžou nabídnout.“

Zvedl se ze stoličky a začal se s Indem domlouvat rukama nohama.

Elena se zaujetím pozorovala, jak naznačuje, že by si dali něco k jídlu. Hospodský chvílku zíral, posléze začal cosi nesrozumitelného mlít. Daniel to zkoušel anglicky a německy, dlaněmi u obličejů naznačoval rybu, Ind vesele kýval, jako že rozumí. Daniel sevřel palec a ukazovák a gestikuloval jimi u našpulených úst – *Ale něco delikátního*. Ind vášnivě přitakával a zubil se na něj. Turista se také usmíval a ukázal vztyčeným palcem – *Jsi jednička*.

„Dáš si taky smaženou rybu?“ křikl na Elenu přes rameno.

„Ne ne, díky, zobnu si jenom s tebou.“

Znovu naznačil rybu a ukázal palcem, že tedy tu lahůdku zatím jenom jednou.

Hostinský pochopil.

Daniel se zahleděl na seschlou skříňku za Indovými zády. Stály tam čtyři lahve s nějakou kapalinou. Byly bez jakýchkoliv etiket. Ukázal jako by vypil pohárek s kořalkou.

Jo, jo – chápavě přitakal hostinský.

Co ty máš nejraději? – šermoval rukama Daniel.

Ind ukázal na sebe a zprvu nerozuměl.

Co tobě nejvíc chutná?...

Aha – Ind sáhl po nažloutlé láhvi uprostřed a naznačoval, že právě tohle je exkluzivní značka pro fajnšmekry široko daleko.

Oba chvilinku stáli a pokyvovali hlavami.

To je ono. Dva pohárky pro mě, jeden pro tebe.

Daniel převzal dva pohárky a donutil hostinského, aby si přitukli. Po očku sledoval, co to s ním udělá. Hostinský otočil kalíšek do sebe a hlasitě vydechl. Usmál se a dobrosrdečně poplácal hosta po rameni.

Daniel se s širokým úsměvem vrátil ke stolku. Sebevědomí v něm překypovalo.

„Na zdraví a na úspěšnou plavbu přes oceán,“ řekl partnerce a vyzval ji k přípitku.

Elena se tvářila značně nedůvěřivě. Pozdvihla pohárek a přičichla. Nevonělo to zle, cítila něco jako nahořklé bylinky.

Hmmm – spokojeně kývla hlavou.

Ťukla si o nastavený kalíšek a opatrně smočila horní ret. Olízla se.

„Příjemně nahořklé i nasládlé – ale odporně teplé.“

„Není to až tak špatné,“ pochvaloval si Daniel svou volbu.

Usrkl druhý doušek. Chvilí vyčkával a nechával chutě rozplynout na jazyku.

„Snad to přežijeme.“

„Určitě. Špiritusem se nic zkazit nedá, je to desinfekce. Viděla jsi hospodského, jak to do sebe hodil.“

Poseděli, pohovořili a nasávali atmosféru maledivské knajpy.

Netrvalo dlouho a Ind lehkým krokem přiskotačil k jejich stolu a doprostřed položil hliněný talíř s jídlem. Elena k němu děkovně vzhledla. Nečekala, že tenhle umouněnc je schopný naservírovat umělecké dílo. Na jednom kraji talíře ležela opečená ryba podobná pstruhu, ale světlejší. Na zbytku talíře byly umně

vykrájené žluté, zelené, sytě oranžové a bílé kousky ovoce a zeleniny a byly složeny do obrazce kruhové výseče, která se špičkou zanořovala dovnitř ryby.

Nádherné.

Ind se usmál, pochopil pochvalu.

Ještě kořalku? – zamával prázdnými kalíšky nad hlavami turistů.

Daniel přitakal a na prstech ukázal *tři* a pokynul na sebe a partnerku a taky i na něj.

Hostinský se hluboce ukláněl – *Děkuji, pane, děkuji, pane.*

Do tichého lokálu doléhal hřmot leteckého motoru přistávajícího hydroplánu.

Elena sáhla Danielovi na levou ruku a přitáhla si jeho hodinky. „Asi bychom se neměli dlouho zdržovat. Máme se vrátit do setmění.“

Dopili a zamířili si to ke stanovišti hydroplánu...

Daniel byl ve svém živlu, když palmovým hájem dorazili na jihovýchodní stranu ostrova, kde se břeh prudčeji svažoval do moře. Na prašnou cestu navazovalo dřevěné molo ve tvaru písmene *T* a na jeho konci se v mírném vánku vyzývavě pohupovalo – modrozluté letadlo na mohutných plovácích, stříbrný nápis *Air Maldivian* na trupu.

„*Piper Seneca*,“ špitnul Daniel s hrdostí v hlase, že může udivit svou dobrou znalostí malých letadel.

„Na tom jsi lítal?“

„Ne ne, já přece lítám na jednomotorové *Cesně*. Tohle už je hodně slušné letadélko. Dvoumotorák pro šest až sedm osob,“ odpověděl pyšně a trochu i obdivně. Použil přítomný čas *lítám* – už je to ale dva roky, kdy za pilotním kniplem seděl naposledy. Pracovní povinnosti ho hodně často odvádějí od koníčků, kterým se věnoval před tím, než se po zásluze došplhal na pozici finančního manažera ve společnosti GODAL.

Nevědomky zrychlil chůzi, odloučil se od Eleny a už zblízka okukoval majestátně se tyčící hydroplán. Když byli s leteckým klubem na posledním výletě ve Francii a ve Španělsku a z

hlouposti se předháněli, kdo si podvozkem škrtne o vzedmuté mořské vlny, představoval si, jak by bylo úchvatné vzlétat a přistávat přímo z vodní hladiny. Teď se mu to splní – *Zlatá Elenka moje...*

Ohlédl se po partnerce. Ta už stála u malé budky na molu a studovala podmínky vyhlídkového letu.

„Je to na hodinku. Máme štěstí, poletíme za chvíli, další let už by byl pro nás příliš pozdě.“

„No prima, takže opravdu letíme?“

„Ano, mají tři poslední místa.“

„Super, perfektní, udělala jsi mi radost, broučku,“ zářil Daniel a vděčně pohladil Elenu po vlasech. Ruka ještě hýčkala partnerku a oči se už rozhlížely po molu.

Nahlédl i do budky, přesvědčil se, že mimo úřednici v ní nikdo jiný není.

Poodešel a neomaleně nakukoval do letadla.

Rozpačitě se otočil a díval se ke břehu, stál a pohupoval se na špičkách.

„Co se děje? Na – tady jsou tikety.“

„Co? Ale nic. Jenom – hledám pilota. Víš?“

Chvíli se bezmyšlenkovitě procházeli kolem letadla, spolu s nimi ještě párek Němců v důchodovém věku – *Spolucestující...*

„Tamhle je,“ utrousil Daniel a necitlivě odstrčil Elenu.

Rychlým krokem vyrazil po molu naproti starému muži s kapitánskou kšiltovkou a v modré košili s výložkami.

Potkali se uprostřed, chvíli poklidně gestikulovali a pak spolu vykročili k letadlu.

Daniel měl očividně svěšenou hlavu.

„Přemlouval jsem ho, abych si mohl sednout na místo kopilota.“

„Nedovolil to, že?“

„Ne. Nedovolil. Prý je to proti předpisům, dědek jeden. Prý to místo je jen pro služební účely.“

„Tys mu vysvětlil, že taky lítáš...“

„To víš, že jo. Stejně to s ním nehnulo...“

„Ale brouku, přece si tím nenecháš zkazit tenhle výlet,“ řekla posmutněle Elena a bylo vidět, že by ji mrzelo, kdyby naplánovaná pěkná chvílka měla vytracena.

„Hmmm...“ Daniel jenom neutrálně zavřel. Roztržitě mrkl na hodinky – *Pět minut...* Nasupeně se podíval na neoblomného pilota, jak uprostřed trupu neohrabaně vyklápí schůdky pro nástup pasažérů.

Dobře mu tak – řekl si Daniel, když si všiml, že mu asi hrana rámu spadla na nohu a starý pilot se prudce vzpřímil, sundal si čepici a chvějící rukou si dvakrát přejel opocené čelo. Zavrával a zhluboka se nadechl. Pak se křečovitě otočil na mladou úřednici v budce a se strojeným úsměvem dal pokyn k nástupu.

Panstvo, můžete na palubu prosím – zašvitořila slušnou angličtinou dívčina z budky. Čtyři natěšení výletníci se kvapně vydali ke schůdkům. Daniel chytil Elenu za ruku a taktně dal přednost německému páru – *Nechvátej...*

Elena se usmála.

Pochopila, že partner nechce sedět na zadních sedačkách, že chce z prostředních křesel alespoň přes rameno nakukovat pilotovi do řízení – *At' si to užije...*

Pilot se svědomitě připoutal čtyřbodovými pásy a okénkem dal pokyn asistentce, aby zaklopila schůdky a zavřela hlavní dveře do letadla.

Daniel seděl vedle Eleny na dvousedadle hned za pilotem a natahoval krk, aby mu neunikly žádné předletové úkony. Cítil příjemné vzrušení. Vděčně se podíval na partnerku. Usmáli se na sebe – dva spokojení výletníci.

Třísk – prásk.

Najednou se ozvaly dvě tupé rány do zavřených nástupních dveří.

Všichni čtyři pasažéři se ukrutně lekli.

Překvapený pilot rozezleně otevřel svoje boční dvířka a o něčem se vzrušeně dohadoval s asistentkou. Jejich ďábelskému jazyku nebylo možno vůbec rozumět. Vedle diskutující dívky stáli dva noblesní turisté, luxusně oblečení jako zazobaní Američané.

„O co jde? Vidíš tam něco?“ zeptal se Eleny, která seděla u bližšího okénka.

„Nevím. Řekla bych, že ti dva se ještě chtějí dostat do letadla, ale oni už jim to nechťejí dovolit. Asi, že je tady jenom jedno místo... Hele – teď ten mafián cpe nějaké bankovky asistentce.“

Daniel ze své pozice viděl, jak se pilot rozčiluje a razantně kroutí hlavou, otírá si čelo z vzrušení a vypouští příval nesrozumitelných výkřiků v domorodém jazyce.

Nakonec se ale ukázalo, kdo je v tomto podniku rozhodujícím šéfem a asistentka si prosadila své.

„Asi už konečně dostala dost peněz.“

Američani se začali soukat do letadla. Štíhlá blondýna se vcepala dozadu ke dvěma německým manželům, naškrobený padesátník v bílém obleku se usadil na sedadlo vedle pilota.

Cože?!...

Najednou to jde, to bylo keců...

„No, to je neskutečné,“ posteskl si Daniel nasupeně.

„Milionáři, co bys od nich čekal,“ reagovala Elena polohlasně.
„Nech to být.“

Pilot začínal startovat.

Američan na vedlejším sedadle se otočil dozadu a kriticky si přeměřil Eleny s Danielem.

„Myslíš, že nám rozuměl?“ zašeptala partnerovi do ucha.

„Těžko,“ pokrčil Daniel rameny, usadil se pohodlněji ve své sedačce a už zase bedlivě sledoval pilotovy úkony.

Letadlo zvýšilo obrátky motoru, hluk v kabině zesílil, nebylo rozumět vlastnímu slovu. Vrtule se roztočily do nevázané zběsilosti a proudem odvalujícího vzduchu mocně čerily hladinu pod křídly. Molo se začalo zvolna vzdalovat, plováky klouzaly po neklidné vodě. Po pár metrech řev ještě zesílil a letadlo začalo natahovat nos dopředu a nahoru. Rychlost se zvyšovala a zvyšovala. Daniel těkavě sledoval ubíhající pevninu vlevo, mořskou hladinu vpravo, hned zase průhled čelním sklem na modravý obzor. Letadlo se ještě více nadzvedlo, trhavě poskočilo, jak se velké plováky vymanily ze svazující vodní přitažlivosti.

Nádhera...

Letadlo začalo stoupat v předpisovém úhlu. V bezpečné výšce pilot stáhl klapky a dal mírný náklon vpravo. Po chvíli se pod křídlem znovu začínal objevovat ostrov Kaashidhoo. Pilot dostoupal zhruba do tří set metrů a vyrovnal letadlo do vodorovna, pak stáhl otáčky a zamířil na severozápad.

„Letíme nad náš atol,“ znalecky zakřičel Daniel Eleně do ucha, „dívej se, jestli poznáme náš ostrůvek.“

Kouzelné okamžiky...

Nebe bylo vymetené a skvostně se odráželo ve vodní hladině, která místy přecházela od světle modré po tmavou šmolku, jindy zase až do zelena.

Daniel se kochal tou barevnou krásou.

„Tady někde jsme pluli ve člunu,“ poznamenal hlasitě a ukázal pod sebe do neurčita.

Elena pochopila, mlčky přitakala.

Za chvíli se už v dálce před přídílí letadla začínaly rýsovat kontury desítek ostrůvků.

„Náš atol Baa...“

Souhlasně přikývla.

Doletěli nad atol a pilot točil letadlo vlevo. Velikým obloukem opisoval oválný tvar atolu s nádhernými ostrůvky plnými zeleně a přehrší droboučkových chatiček. Nad jednou skupinkou ostrovů pilot potlačil knipl a snížil otáčky. Letadlo začalo plavně sklesávat až do výšky sotva jen padesáti metrů. Už bylo možno rozeznat veškeré detaily na palmách i na chatičkách. Lidi zvedali hlavu, tu a tam někdo mával na pozdrav.

„Je to ráj... úplně jiné než ze země...“

Elena se usmála – *To jsem ráda...*

V nízké výšce udělal pilot táhlé esíčko nad drobnými ostrůvky.

„Kde je náš ostrov?“

Daniel se zbrkle rozhlížel. „Ještě jsme se k němu nedostali. Řekl bych někde tímhle směrem,“ mávl rukou napříč nad sedadlem kopilota.

Letadlo zase zvýšilo otáčky a zvedlo nos, aby vystoupalo na svou původní letovou hladinu.

„Támhle. Támhle to bude náš Kihaadhuffaru. Vidíš to?“

Elena se naklonila vpravo, mezi desítkou zelených perel obkroužených světlocence modrým lemem, ale jejich ostrov stále nepoznávala.

Opustili atol Baa a letadlo se stočilo východněji.

Po malé chvilce letu nad blankytným mořem se vpředu vynořoval sousední atol s kompaktním obloukem nízko ponořené pevniny.

„Tady je těch ostrůvků méně.“

„Hmm...“

Obkroužili atol a pilot opět udělal nízký průlet nad skupinou sporadických ostrovů utopených ve škále všemožných odstínů modře a zeleně.

Elena pohládila Daniela po stehně a usmála se na něj. Bezprostředně vnímala jeho nadšení.

Pilot dokončil dlouhý oblouk, prořal záplavu slunečních paprsků, vystoupal do výšky tří tisíc stop a vydal se nad širé moře.

„Už se vracíme.“

Elena si přitáhla Danielovy hodinky. „Čas máme dobrý.“

„Perfektní.“

Spokojený Daniel se k ní naklonil a krátce ji políbil. Vděčnost z něj sálala. Ta tam byla šedočerná nuda z prvního týdne lenošení. Všechno mdlé bylo smazáno.

Co to?...

Najednou se letadlo prudce naklonilo vlevo a přešlo do táhlého sestupného oblouku.

Co se děje?...

Daniel se odstředivou silou přilepil na partnerku.

Co to vyvádí ten blázen?...

Vyčítavě se zahleděl na starého pilota.

V ten moment zesinal.

Pilotova ramena byla v sedačce bezvládně svěšená dopředu, brada se mrtvolně opírala o prsa.

On zkolaboval!...

Daniel jednal instinktivně. Ráz na ráz.

Jedním pohybem palce a ukazováku rozepnul svůj bezpečnostní pás.

Pevně se chopil obou sedaček před sebou a s námahou se zvedl.

Američan na sedadle kopilota vyjeveně civěl co se to děje.

Přihrbený Daniel se nacpal do mezery mezi sedadly a snažil se pravou rukou zachytit berany kniplu.

První pokus se nezdařil, zpocená ruka mu sklouzla.

Natáhl se ještě více.

Druhý pokus.

Pevně sevřel knipl. Mírně ho přitáhl a zvolna ho stácel vpravo.

Křídla se začala vracet do vodorovné polohy.

S vypětím všech sil dosáhl na přípust' plynu a o malý kousek ji zasunul. Motor nabral vysvobozující zvýšené otáčky. Letadlo začalo stoupat.

Daniel, křečovitě přehnutý přes rameno pilota, se zhurta osopil na vedle sedícího Američana.

„Vypadni!... *Get out of here. Right now. Do you understand? Get out of here.*“

Vyděšený turista teprve teď pochopil, co se to děje.

Roztržitě šátral po přezce.

Pásky mu nešly rozepnout.

Dělej...

Našponovaný Daniel s námahou ještě více přitáhl knipl, aby letadlo nabíralo bezpečnou výšku.

Přesunul se nad levé rameno pilota a knipl uchopil levou rukou.

Vypadni...

Bledý Američan se neobratně vysoukal ze sedadla a protáhl se mezerou na uvolněné místo vedle Eleny.

Konečně...

Daniel zase přeručkoval přes záda pilota a pravý roh kniplu sevřel v levačce.

Škvírou se nasoukal na sedadlo kopilota a pravou rukou hmátl po druhém kniplu.

Ufff...

Oddechl si.

Počáteční hrůza z něj spadla, teď si připadal jako statečný záchrance – jako ve filmu. Prakticky při každém letu velikými leta-

dly si představoval tu dramatickou scénu, že on jediný z desítek a stovek pasažérů na palubě dokáže alespoň trochu ovládat letadlo, že dostává přesné pokyny z řídicí věže a nakonec za bouřlivého potlesku celé osádky přistává na Kennedyho letišti.

Nyní ale vůbec nevnímal, co se děje za ním.

Soustředil se jen na přístrojovou desku, řídicí páku a nožní pedály.

Neznal úplně přesně tenhle typ *Piperu*, ale až tak odlišné přístroje od menší *Cesny* tu na něj nevykukovaly.

Pozorně se rozhlížel po budíkách a uklidnil se, že nikde není ukazatel v červeném poli, nikde nesvíí červená kontrolka.

Ufff – odfrkl si.

Seděl pevně v sedačce, oběma rukama svíral knipl, nohy měl položené na pedálech kormidla.

Pocítil někdejší jistotu.

Elena...

Ohlédl se přes rameno.

Elena hleděla vyjeveně, celá zelená.

Pokusil se o úsměv.

„To bude v pořádku...“

Slyšet ho nemohla, ale určitě pochopila.

Kde jsem?...

Slunce...

Teď už bylo odpoledne – mělo být někde na jihozápadě.

Aha...

Natáhl krk více k bočním okénkům a rozhlížel se doprava, doleva.

Moc toho neviděl.

Sluchátka...

Podíval se na nemohoucí tělo pilota. Na hlavě měl sluchátka s mikrofonom. Mohl by se spojit s řídicí věží.

Ale se kterou?...

Na ostrově Kaashidhoo si ničeho takového nevšiml.

Možná je tenhle let monitorován až z Male... Jsme daleko. Dosáhne vysílačka až tam?...

Myšlenky mu probleskávaly jedna za druhou.

Budou vůbec umět anglicky?...

Nebyl si jistý. Nechtěl se zdržovat složitou operací se sluchátky a ještě složitější komunikací s řídicí věží. Měl své zkušenosti se zoufalou angličtinou na některých malých letištích po Evropě – *Natož tady...*

Risknu to...

Musím k ostrovu Kaashidhoo. Jedině tam má pilot šanci, že se co nejdříve dostane alespoň k nějakému doktorovi...

Rozhodl se pro vlastní navigaci a pro samostatné přistání bez pomoci z venku.

Jednou se rozhodni a to pak neměň. Všechny další úkony už soustřed' jen a jen na cíl tvého rozhodnutí – vtloukal mu kdysi do hlavy zkušený instruktor při nácviku nouzových přistání.

Kde ale teď jsem?...

Znovu se rozhlédl.

Stočil letadlo doprava a udělal oblouk tři sta šedesát stupňů. V dále zahlédl mlhavé obrysy atolu Baa a sousedního atolu.

Aha...

Zorientoval se podle polohy slunce.

Zád' vyrovnal mezi oba vzdálené atoly.

Směr jihovýchod. Možná tak dvacet kilometrů...

Zkontroloval výškoměr – dvanáct set stop. Rychlost sto deset uzlů.

V pořádku...

Soustředěně hleděl přímo před sebe.

Tam někde asi bude ostrov Kaashidhoo, cíl nouzového letu...

Něco zahlédl.

Opatrně zatlačil na levý a pravý nožní pedál. Letadlo se mírně stočilo sem a tam ve vodorovné poloze.

Ne, není to čmouha na skle...

Byl si už jistý. Oči propichovaly bělavou tečku v modrém nekonečnu.

Nacvičeným pohledem přejel rychloměr, otáčkoměr a výškoměr. Levou rukou trochu povytáhl a nato hned zatlačil přípusť paliva. Otáčky se zmírnily a pak se zase vrátily na svou původní hodnotu.

Funguje to...

Sebejistě se zavrtil v pohodlné sedačce.